HOE TANTE OP BABY PASTE

Niet elk meisje is het gegeven gracieus op den grond te zitten. Het verlangt van de vrouwelijke gestalte een soepelheid, verkregen door veel wandelen en veel tennis, en het tengere figuurtje van het door den dichter bezongen meisje, dat net tot iemands schouder reikt. Toevalligerwijze voldeed Annie Verhoef aan al die voorwaarden.

Ze zat daar als een groot-klein kind, spelende met eenige hel-gekleurde blokken voor een heel kleinen jongen en het zou moeilijk te zeggen geweest zijn, wie van de twee meer van 't spel genoot.

„Kijk eens baby. Tante doet het zoo-o- - hoog. Nu moet Tommie het omgooien. Zoo — Boem." Kleine Tom Verhoef stak plechtig een klein vuistje naar den toren uit en zijn oogen schitterden toen deze voor zijn voeten viel. Toen gooide hij zijn hoofdje achterover en stootte lang gerekte vreugdegeluidjes uit, die zijn mooie tante deden gillen van 't lachen, Zij strekte haar armen over de stapels blokken naar den kraaienden hummel uit, nam hem in haar armen en deed alsof ze zijn oor op wou eten. De baby lachte nog harder en toen het blond-gelokte hoofd van zijn tante tegen zijn slabbetje leunde, greep hij met beide handen de gelegenheid, die hem zoo gemakkelijk geboden werd, aan.

Hij kende dat haar. Hij wist wel niet dat het een gouden „aureool" of iets dergelijks was, noch dat het menigmaal door verliefde jongelingen bezongen was. Hij wist alleen dat het prettig aanvoelde en zóo golfde dat het gemakkelijk was om vast te grijpen. En daar hij een heerschzuchtig jongmensch was, steeds nemende, wat hij wilde, alsof hij het volste recht er toe had, verborg hij rustig zijn beide handen in de zachte massa en trok.

„Oh-oh! Tom! Jij stoute jongen. Laat los." Maar deze jongenheer was behalve heerschzuchtig ook nog hardnekkig. Hij hield vol.

Als het geval zich nu voordoet dat je een baby op je knieën hebt en dat je daarbij nog op den grond zit, en je hoofd gevangen gehouden wordt door twee opmerkelijk sterke vuistjes, en je den baby niet los durft laten uit vrees voor ongelukken, dan weet een ieder die in hetzelfde geval verkeerd heeft, dat het een moeilijke situatie is, die hulp van buiten noodig heeft.

„Oh, Tom, au, au. Laat die arme tante nu los."

Tom genoot echter te veel. Waarom hij eigenlijk loslaten moest, nu hij de gewenschte gelegenheid had, begreep hij niet. Dus kraaide hij en trok en stak zijn handjes nog dieper in de gouden massa. De gevangen tante jammerde tegen zijn slabbetje aan. De baby hield vast met een vuur een beter doel waardig. Zoo stonden de zaken toen de vereischte hulp van buiten opdaagde.

„Mijn hemel! Wat is dat voor een spelletje?"

Annie probeerde haar hoofd op te richten bij 't geluid van een stem in de deuropening, maar met het eenige resultaat dat de krullen nog steviger werden beet gepakt door de kleine vingertjes.

„Oh, Max, ben jij 't? Als je blieft, help me en maak de handen van dien verschrikkelijken jongen los. Zoo heb ik al uren gezeten. Ik breek in tweeën en hij trekt mijn haar bij bosjes er uit. Oh, hemeltje lief!"

Jongenheer Tom, die een voorgevoel had dat er hulp was komen opdagen, gaf een laatsten ruk die een smartelijken kreet van zijn tante veroorzaakte.

„Foei, ondeugende jongen!" riep de pas aangekomene uit en liet zich op zijn knieën naast het paar vallen en ging zoo zachtjes mogelijk aan het werk om de grijphandjes los te maken en de vlokjes haar te bevrijden, die zich om zijn eigen vingers gedraaid hadden.

Hij zette zijn tanden op elkaar en werkte geduldig voort. Zoo gauw als hij er één klein handje uithaalde, greep 't andere zich weer in het zachte haar vast.

„Hè, is dat werken! Laat het deugniet. Ha! nu heb ik je vast. Sta nou gauw op, Annie." Met een ruk ging het hoofd omhoog en de baby, met een air van trotsche minachting dat inhield: „Oh, heel best! Ik was er toch al mee klaar," rolde zichzelf van zijn zitplaats af en kroop plechtig weg.

„Mijn hemel, dat wurm is zoo sterk. Ik dank je wel voor de hulp. Ik was net bezig hem te knuffelen, hij is zoo'n schat, en toen begon hij opeens te trekken en hield stand alsof zijn leven er van afhing. Ik kon er niets tegen doen. Oh, tusschen twee haakjes, ik zou geen woord meer tegen je spreken, nietwaar? Ik hoop dat je 't me niet kwalijk neemt."

En Max, die tot nu toe nog steeds op zijn knieën lag, ging naast haar zitten.

„Ja, dat is waar ook, laat es zien. Waar hebben we ook weer over gekibbeld. Ik ben een boon als ik het weet."

„Ja, h-m. Oh, ik weet het. Jij — nee, ik zal het je eigenlijk maar niet vertellen, want we zouden waarschijnlijk opnieuw beginnen en onzen neef een slecht voorbeeld geven. Dat is waar ook, waar is hij?"

„Ginds bezig 't hoofd van een gutta-percha kat af te kluiven."

„Oh, dat is in orde. Ik heb liever dat hij iets erg ondeugends uitvoert. Ik pas op hem vandaag en hij maakt er een laag-hartig misbruik van. Betty is naar de stad om Eduard te spreken en ik beloofde haar op Tom te letten. Het is Mina's vrije dag. Eigenlijk behoort hij te gaan slapen, zoodra hij zijn eten op heeft, maar juist omdat zijn Moeder weg is, heeft hij nog geen oog dicht gedaan. Maar hij is even goed gehumeurd als anders."

„Dat heeft hij van den kant van de Veltmans, vooral van zijn Oom Max, hè ouwe jongen?"

En Max, ver boven 't meisje uitstekend, deed deze vraag in de richting van 't kind, dat zijn onderzoekingstocht door de kamer weer opgevat had.

„Wat een laster! De Verhoefs zijn bekend om hun goed humeur. Je tante An is een engel, nietwaar kleine schat? Kom maar hier bij tante. Zullen we nog eens een huis bouwen?"

Het meisje verzamelde een hoop blokken van allerlei vorm en grootte en begon ze in gelijke rijen te leggen.

„Kijk, tante maakt een mooi huis, voor baby."

De kleine jongen kroop nader en nam een wachtende houding aan. Hij had al een kwartier lang met blokken gespeeld en was nog heelemaal niet zeker dat hij naar de voortzetting van die zittende bezigheid verlangde. Hij zou zich tot niets verbinden, maar zich op een afstand houden en eens kijken in hoe verre het spelletje interessant zou blijken.

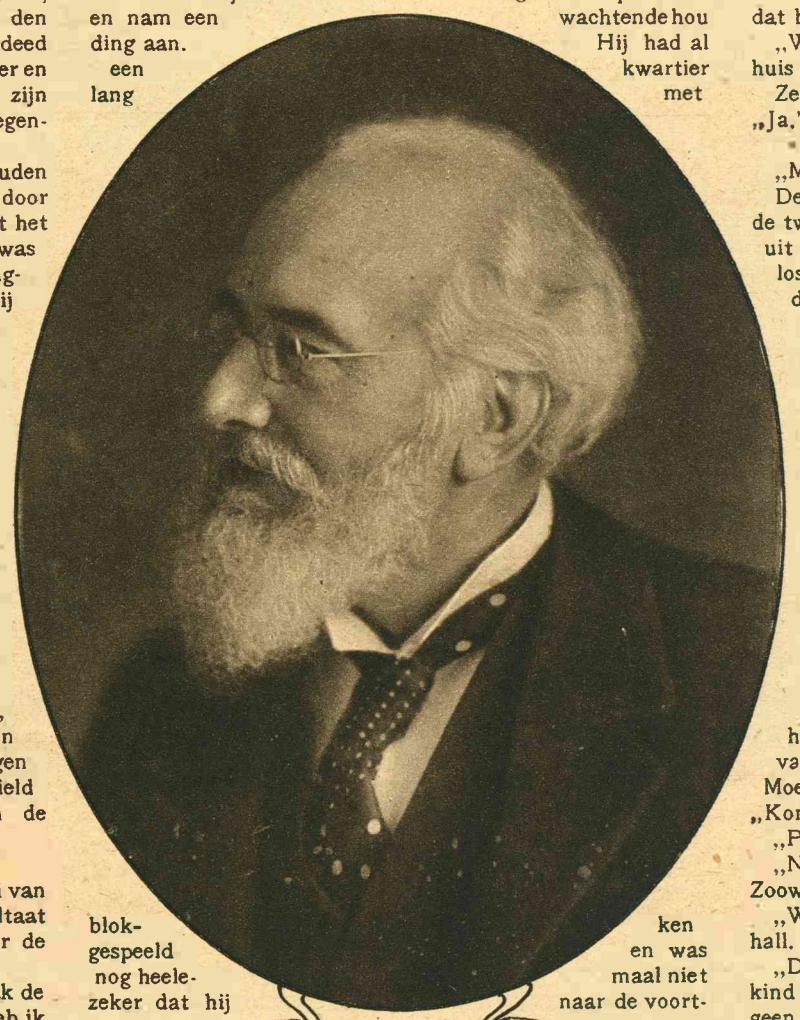

LUJO BRENTANOS,
de bekende Duitsche econoom, die onlangs aan de Utrechtsche Universiteit en de Rotterdamsche Handelshoogeschool, belangwekkende voordrachten hield.

„Nou vraag ik je, wat voor een soort huis is dat nu, zoo'n vierkante doos. Waar blijft je stijl? Waar blijft je verbeelding? Waar je vrouwelijke intuïtie? Het lijkt wel niets."

„Maak jij dan een beter," pruilde het meisje.

„En of. Waarvoor ben ik dan een rijzend jong architekt. Pas maar eens op."

Max ging in zijn volle lengte op den kinderkamervloer liggen. „Mooie blokken," verklaarde hij. „Zoo'n mooi soort bestond er in mijn jeugd niet. Zoo! en nou hier en hier en daar." Hij begon ijverig te werken en 't blonde hoofd naast hem boog zich wat dieper naar de blokken heen.

„Het is nog maar de plattegrond. 't Huis ligt op 't Zuiden voor de zon, weet je. En hier komt de veranda. Twee treden naar boven en je bent in de hall. Laten we nou es kijken. Hier komen de trappen."

„Met een zitje halverwege?" vroeg 't meisje.

„Natuurlijk. En hier links de zitkamer." — „Met een open haard en een erker en zitjes rondom?" vroeg de toeschouwster geestdriftig.

„Natuurlijk, en de muren en 't vloerkleed van prachtig zacht groen."

„Oh, ik ben dol op de zitkamer. En wat komt er aan den anderen kant?" — „De eetkamer natuurlijk."

„Met betimmerde wanden en dof blauw behangsel?"

„Ja, en meubels van gevlamd eikenhout, natuurlijk niets dan eikenhout. Alles heel sober." — „Oh, Max, wat een prachtige eetkamer. Daar komen toch ook van die mooie ingebouwde planken voor oud-Delftsch, hè?"

„Nou," antwoordde de man critisch, „daar ben ik niet zoo zeker van. Nee, ik geloof dat een eikenhout buffet beter in den stijl van de andere meubels valt."

„Natuurlijk. Hoe dom van me. En een mooie provisiekamer hier?" Het blonde hoofd kwam dichterbij en een vinger wees.

„Ja, en de keuken hier. Nu boven; laat es kijken: vier, vijf slaapkamers en een studeerkamertje."

„En twee prachtige badkamers."

„Ja zeker. Met een douche."

„Oh, ja, dat is zoo heerlijk na een flinke partij tennis. Oh, je hebt het tennisveld vergeten. Waar komt dat?"

„Wel, vlak bij, tusschen het huis en de garage. We zullen een auto moeten hebben, weet je. Het is heusch veel goedkooper dan de spoor op den langen duur, en een kleine auto — je zou het zoo gemakkelijk kunnen leeren, als....." Hij hield plotseling op in zijn geanimeerd gesprek. Hij ging recht overeind zitten en keek over de blokken naar 't meisje, dat bloosde onder den warmen blik uit zijn oogen.

„Wel," stotterde hij, „zeg Annie, het is — het is ons huis dat we bouwen!"

Ze keken elkaar diep in de oogen en haar kleur verhoogde. „Ja," antwoordde het meisje, „vind je? Oh!"

„Mijn hemel! Zijn jullie kindsch geworden?"

Deze verwonderde uitroep vanuit de deuropening bracht de twee tot bezinning. De man sprong op en stak een hand uit naar 't meisje om haar op te richten. Ze probeerde haar losgemaakte haar op te houden, terwijl ze vlug antwoordde: „We waren juist bezig een huis voor baby te maken. Hij..."

„Waar is Tommie?" onderbrak zijn moeder.

„Gunst ja, h-m." De twee schuldigen keken verlegen de kamer rond. „Tja, hij is hier den heelen tijd geweest. Geen minuut geleden nog trok hij aan mijn haar. Waar in 's hemelsnaam..."

De moeder boog plotseling voorover en trok voorzichtig aan een wit voetje dat vanonder de wieg in een hoek uitstak. En daar onder uit rolde 't slapende kind, rond en blozend.

„Geen minuut geleden!" riep Betty met bijtende ironie uit. „Het duurt bij hem altijd op zijn minst een uur voordat hij in slaap valt. En ik zou wel eens willen weten wat hij daar onder de wieg doet?"

„Ja — hij wou niet slapen. En ik denk dat hij nu plotseling slaperig geworden is. En... en..." De onhandige uitlegging werd onderbroken door 't openen van baby's oogen, die begon te kraaien toen hij zijn Moeder zag. Verlangend pakte ze hem op.

„Kom we gaan naar Pappa," zei ze naar de deur toeloopend.

„Pappa," riepen de beide anderen tegelijk uit.

„Natuurlijk: Ik ben met hem uit de stad gekomen. Zoowat een minuut geleden!"

„Wat is dat voor een lawaai," riep „Pappa" vanuit de hall.

„De baby was onder de wieg!" legde zijn vrouw uit, het kind in zijn armen duwend, „en deze twee idioten hadden geen idee wat er met hem gebeurd was. Hij kon net zoo goed uit het raam gevallen zijn. Oh, Eduard!"

„Groote goden," riep Eduard en met een dreigend gebaar kwam bij de kamer binnen. „Wat voor een soort zuster ben jij Annie! Kan ik mijn kind geen oogenblik aan jouw hoede overlaten, zonder dat er iets gebeurt?"

Max Veltman plaatste zich in een beschermende houding voor de in ongenade gevallen tante.

„Kom, Eddy," zeide hij. „Ga jij nou maar de tijdige redding van je kind vieren. Ik moet Annie spreken!"

De verbolgen ouders verdwenen, een paar woorden mompelend, die, hoewel onverstaanbaar, hun toch 't bloed naar de wangen dreef.

Max keek de arme tante aan en slikte een paar maal. „Annie," stamelde hij, „wil je met me in dien auto rijden? Oh, ik ben een onhandige vent. Ik kan niet — ik kon nooit zeggen wat ik meende. Ik heb altijd meer om jou gegeven, dan om eenig ander meisje. Ik... ik...."

„Nu zal ik je vertellen wat je gezegd hebt, dat mij je voor een tijdje heeft doen haten. Je zei dat je lange, donkere meisjes bewonderde, Max Veltman."

„Ja, dat is ook zoo. En wat dan nog. Kan ik 't ééne soort niet bewonderen — en van 't andere houden? Kom hier, jij kleine blonde lieveling." En de man strekte zijn armen naar haar uit over de blokken heen.

„Oh, wees voorzichtig. Je zou het huis bederven." Met één grooten stap ruimde hij het uit den weg.

„Wiens huis," fluisterde hij tegen een klein blond hoofdje.

„Ons huis, vent."

Het antwoord ging haast verloren in de plooien van zijn jas. Het was zoo zachtjes gezegd, dat hij ver voorover moest buigen om het einde te kunnen verstaan.

„Het is een mooi huis. Ik vond het heerlijk om het te bouwen."